

[Fuglsang.]

i vort land, imod det, NATO-kolonnen kalder et skjold, men som i virkeligheden vil virke som en magnet, der trækker katastrofen ind over os. Derfor er de som hele den danske befolkning indstillet på det, som folketinget var enig om i 1947, og er ganske særligt interesseret i Tysklands fuldstændige afrustning, i, at tysk militarisme varigt udryddes, i, at effektive foranstaltninger bliver truffet til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom, og i, at det udelukkes, at ledende stillinger i tysk offentligt liv beklædes af tidligere medlemmer af det nazistiske parti. Derfor er de levende interesseret i, at alt, også fra den danske regerings side, sættes ind på en løsning af det tyske spørgsmål ved de møder, der finder sted i Genève.

Desuden betyder NATO-politikken ikke blot krav om, at nye hundreder af millioner ydes til et militært budget, som i forvejen tynger vor økonomi hårdt, men den medfører også en ensidig og skadelig handelspolitik, som af visse reaktionære kredse i vort land kræves udbygget ved tilslutning til fællesmarkedet, endskønt dette efter alt at dømme vil betyde, at 40 pct. af vor industri med 120 000 arbejdere vil blive truet med kvælning fra de tyske monopolars side, uden at der til gengæld gives vort landbrug nogen som helst sikkerhed for dets afsætning, men tværtimod vil medføre, hvad det allerede har medført i et fællesmarked-land som Frankrig, at tyskere begynder at opkøbe landbrugsejendomme i vedkommende land.

Når jeg taler om det store vælgerflertal, ved jeg vel, at der findes en opposition, der netop i denne tid ynder at jonglere med tal for tilslutningen til den i befolkningen. Uden i øvrigt at blande mig i disse regnestykker vil jeg udtale min tvivl om, at det virkelig skulle gælde det store flertal af de danske bønder eller for øvrigt det, som må kaldes det folkelige element i det konservative folkeparti, når f. eks. det sjællandske venstre, hvis fædre sammen med arbejderne kæmpede så energisk mod Estrups militærpolitik, og som ellers i øvrigt nok kræver besparelser, nu sammen med de mest rabiate højrekredse går ind for både nye hundreder millioner kroner til militæret og for atomvåben og raketter. Også disse kredse stillede

til kamp mod den tyske besættelsesmagt, og når deres ledere i dag faktisk vil lukke tyskerne ind ad bagdøren, kan jeg kun finde forklaringen i Blædels berømte „Forbrydelse og Dumhed“. At oppositionens tilhængere også må se anderledes på det, viser den gallupundersøgelse, efter hvilken kun 6 pct. af befolkningen ønskede raketvåben, og det samme synes mig at komme til udtryk i talrige artikler i førende venstreblade som f. eks. Fyns Tidende og Vestkysten.

Vi kommunister lægger nu som før en rolig og praktisk politik frem for befolkningen. Vi har klart og ærligt uden forsøg på taktisk at manøvrere os over i mellemstandpunkter, som ingen mellemstandpunkter er, ført vor selvstændige politik ud fra det arbejdende danske folks vilkår og interesser. Vi har nu som før — og som vi vil gøre det fremover såvel her som uden for folketinget — åbent og loyalt støttet ethvert forslag eller krav, der var i den brede befolknings interesse. Vi har på grundlag af vort beskæftigelsesprogram om udnyttelse af alle hjemlige og internationale hjælpemidler og muligheder for at skaffe arbejde ikke alene støttet loven om egnsudvikling her i tinget, men vi har udenfor søgt at sætte fagbevægelsen ind på at forvandle den fra tomme ord, som kun kunne virke som en afledningsmanøvre, til virkelighed.

Vi har fordret vejmillionerne anvendt til deres oprindelige formål både for at skabe beskæftigelse og aflaste kommunerne og for at bringe vore veje på højde med, hvad den stigende bilisme kræver. Vi har foreslået den faktiske rationering af byggematerialer til skoler, børneinstitutioner og sygehuse ophævet. Vi har her i tinget stillet forslag til forbedring af de arbejdsløses kår både ved forslag om forhøjelse af dagpengene og karenstidens bortfald og ved forslag om en engangshjælp. Vi har i den forbindelse henstillet og må nu kræve, at regeringen i løbet af sommeren gennemfører en påkrævet regulering af de arbejdsløses forhold, herunder ikke mindst arbejdsløshedsunderstøttelsernes satser. Vi har modsat os de nye boliglove med deres fordyrelse af den i forvejen urimeligt høje husleje, dels til fordel for husejerne, dels — i form af en ny skat — for finansministeren.

Alle taler i vore dage om lavere skatter, men kun vi kommunister er gået ind for en